

Eszteró István

Születésnapomra

*Nyolcvankét éves lettem én,
a felkelő nap esemény,
hála
már a*

*sápadt sugárért is, amint
üres poharamból nyalint
ferde
nyelve,*

*egyik zokni sehol se nincs,
kétrét hajló derék, gerinc
nyállal
nyilall,*

*ám bajoktól jottányira
csak a derű óráira
figyel
zsiger,*

*mikor őserdei tisztás
ünnep, nem családfairtás,
harmat
gyarmat,*

*hol holnapot a honlapon
nem számárfülez, gyűr majom-
horda
porba,*

*míg szürkeállományomban
szűz ösvényt hímző álom van
fércen
készen,*

*s csipkebokortűz beszélye
lépést áldással becézve
érvel
hévvel,*

tetőre ha nem ér, mégis
Parnasszus, betűpajzs, égisz,
olykor
holdkór,

csak míg negatív szókinccsel
nirvána le nem bilincsel,
ragoz
rögöt

porszemet, hamvat szorozni,
de még megkerül a zokni,
lábnyi
mázli...

Szerelempaloták

Fiatal fám ismét lelkes
virágujjongással repdes
túl a villanó ablakon
aranyló pollenabrákon

kalandozó méhes ménes
szárnyas pegazusa végett,
ahol a szertelen szírmok
ritmusa verseket ír most,

csapongó vágyat ágakon
borzongó illat láza fon,
ditirambusa ívelő
extázist többől hív elő,

mintha megfoganna ihlet
a mélyben, amit megihlet,
úgy nyílik ki fürtös talány,
egyik fiú, másik a lány,

epedező Ádám, Éva
porzószálán lüktet véna,
nincs tilalom, nincs még alma,
csak bizsergő mámor alma,

*libben-lobban báj bibéje
bókhöz csókot is ígérve,
amelynek illata, íze
szerelempaloták fríze,*

*kéjt kergető világutcák
a zümmögést körbefutják,
bogárrautók kitinváza
araszolgat színszínházba,*

*balettot, tahiti táncot,
elomló pántlikát látsz ott,
dobot összecsengő szív ver
ölelkező, páros rímmel,*

*de Vivaldi, se Paul Gauguin,
nem festi festékbolt, szlogen,
ecset nektárja elcsurran,
lelke szakad, ahány húr van,*

*elboruló ablakszemen
feslik szét vitorlaselyem,
millió csöpp csónak lenget
pilinkélő fehér csendet.*

